

SHADOW

廢遊園地 の殺人

ฆาตกรรม ในสวนสนุกร้าง

เกมล่าสมบัติและการฆาตกรรมอันน่าสยดสยอง
ในพื้นที่ปิดตายกำลังจะเริ่มขึ้น

เซเช็นโด ยูกิ (斜線堂有紀) : เขียน
กินทาส พาหะนิชย์ : แปล

คำนำสำนักพิมพ์

อิลลูชันแลนด์...สวนสนุกร้างที่ถูกปิดไปกว่ายี่สิบปีกำลัง
จะถูกเปิดขึ้นอีกครั้ง โดยคนกลุ่มหนึ่งได้รับข้อความเชิญชวน
ว่า ‘สวนสนุกแห่งนี้จะถูกยกให้แก่คนที่หาสมบัติเจอ’

จากคำใบ้ว่า ‘พาอิลลูชันแลนด์กลับสู่ความจริงในอดีต’
กลั่นกลายเป็นเกมล่าสมบัติและการตายอันน่าสยดสยอง!

ฆาตกรรมที่ผิดไม่อยู่ ฆาตกรที่หาไม่เจอ สุดท้ายแล้ว
ความจริงคืออะไรกันแน่!

สำนักพิมพ์ Shadow

คำนำผู้แปล

ไม่บ่อยนักที่ผู้แปลจะได้แปลหนังสือที่ตัวเองอยากแปล
จริงๆ ส่วนใหญ่แล้วจะเป็นหนังสือที่ทางสำนักพิมพ์มอบหมายให้แปล แต่ว่า *ฆาตกรรมในสวนสนุกร้าง* เป็นหนังสือเรื่องหนึ่ง
ที่ผู้แปลอยากแปลมาก ถึงขั้นซื้อหนังสือมาเก็บไว้รอ เพราะ
รู้สึกชื่นชอบพลอตเรื่องที่ผู้เขียนหยิบยกสวนสนุกร้างมาเป็น
สถานที่เกิดเหตุฆาตกรรม และกานิจัง ตู๊กตามาสคอตประจำ
สวนสนุกก็ลึกลับชั้นแลนด์บนหน้าปกช่างดึงดูดใจได้อย่างแปลก
ประหลาด

เมื่อผู้แปลได้รับข่าวที่ว่า สำนักพิมพ์ Shadow ในเครือ
สถาปนิกส์ได้รับลิขสิทธิ์ในการจัดพิมพ์ผลงานเรื่อง *ฆาตกรรม
ในสวนสนุกร้าง* และมอบหมายให้ผู้แปลได้ทำหน้าที่ถ่ายทอด
เรื่องราวในฉบับภาษาไทย ผู้แปลตอบตกลงทันทีโดยไม่ลังเล
เลย แม้รู้งานนี้ไม่ง่ายแต่ก็พร้อมจะสู้ สำหรับคอนิยาย
สืบสวนที่ชอบนิยายสืบสวนแนวอนุรักษ์นิยม เน้นการสืบสวน

อย่างเข้มข้นในพื้นที่ปิดตาย และยอดนักสืบเป็นผู้คลี่คลายคดี
ต่อหน้าคนร้ายตัวจริง น่าจะถูกใจนิยายเรื่องนี้ เพราะว่าผู้เขียน
ได้ทั้งปริศนาและเงื่อนงำมากมายให้ผู้อ่านตลอดทั้งเรื่อง รับรอง
ว่าผู้อ่านต้องได้บริหารสมองกันอย่างเต็มที่แน่นอน

สุดท้ายนี้ อิลลูชันแลนด์ สวนสนุกสร้างกลางหุบเขา
ขอต้อนรับสู่ดินแดนในฝันสลาย เชิญผู้อ่านทุกท่านมาร่วมกัน
ไขคดีกราดยิงเมื่อสี่ปีที่แล้วท่ามกลางกลิ่นสนิมและกลิ่น
คาวเลือด ณ บัดนี้

ทินภาส พาหะนิษฐ์

*

“เครื่องห้วนนั้นน่ารักดีนะ ใส่ทำไมเธอ”

คุจิสึกิ ฮารุโนะ จับเครื่องห้วนหุกระต่ายบนหัวฉัน มันทำ
เลียนแบบหูตัวมาสคอตของสวนสนุกแห่งนี้ ลีซมพูน่ารัก ฉัน
ยิ้มตอบด้วยความดีใจปนภาคภูมิใจ

“น่ารักใช้ไหมล่ะ พี่บอกว่าใส่ไว้จะได้ไม่หลงทางค่ะ”

“นั่นสินะ”

เขาว่าแล้วพยักหน้า ดูท่าทางใจลอย เขาผละมือจาก
เครื่องห้วนหุกระต่าย เอียงคอนิดๆ ขณะถาม

“พี่เธอกำลังยุ่งอยู่ มาเล่นกับฉันก่อนจนกว่าพี่เธอจะ
ว่างดีไหม”

“จะเล่นอะไรเธอคะ”

“ไปขึ้นชิงช้าสวรรค์ไหมล่ะ เล่นรอบเดียวพี่เธอก็กลับมา
แล้ว ชอบชิงช้าสวรรค์ไหม”

ฉันพยักหน้า ไม่มีเด็กคนไหนเกลียดชิงช้าสวรรค์หรอก

เขาจูงมือฉันไปที่ชิงช้าสวรรค์ พนักงานต้อนรับหญิง
ยิ้มให้แล้วพาฉันเข้าไปนั่งในกระเช้าชิงช้าสวรรค์ ได้ยินเสียง
ถามไล่หลังมาว่า

“ไม่ขึ้นไปด้วยกันเธอคะ”

“ไม่ขึ้น ให้เธอขึ้นคนเดียว”

ประตูกระเช้าชิงช้าสวรรค์ปิดแล้ว มันค่อยๆ เคลื่อน

ตัวขึ้นไปเรื่อยๆ ฉันโบกมือให้ฮารุโนะที่อยู่ข้างล่าง แล้วเริ่ม
เพลิดเพลินไปกับทิวทัศน์รอบๆ

แม้จะได้ยินเสียงปืนนัดแรก แม้จะได้ยินเสียงกริ๊ดร้อง
ฉันก็ยังเชื่อมั่นว่าที่นี่คือดินแดนในฝัน

ฉันไม่คิดไม่ฝันเลยว่าเสียงนั้นคือเสียงคนถูกยิงหัว
กระจุย

คดีกราดยิงอีลลูชันแลนด์

เมื่อวันที่ 9 ตุลาคม ปี 2001 เวลา 12.30 น. เกิดเหตุการณ์กราดยิงที่สวนสนุกอีลลูชันแลนด์ในหมู่บ้านอามะสึงิเดม อำเภอย Y จังหวัด X

ชายที่อาศัยอยู่ในหมู่บ้านอามะสึงิเดม (ขณะก่อเหตุอายุ 27 ปี) ใช้ปืนไรเฟิลติดลำกล้องยิงพนักงานและผู้ที่เข้าร่วมการพรีโอเพนจากกระเช้าชิงช้าสวรรค์ มีผู้เสียชีวิต 4 ราย และผู้ได้รับบาดเจ็บเล็กน้อยและสาหัสรวม 8 ราย จากนั้นเขาก็ฆ่าตัวตายในกระเช้าชิงช้าสวรรค์

อีลลูชันแลนด์เป็นสวนสนุกซึ่งเป็นไฮไลต์ที่จะปิดท้ายด้วยโครงการอีลลูชันริสอร์ต แต่ว่าเกิดเหตุสลดก่อนที่จะเปิดให้บริการจริง สร้างความสะเทือนขวัญอย่างมากทั้งแก่คนในท้องถิ่นและประชาชนทั่วประเทศญี่ปุ่น

อนึ่ง หลังเกิดเหตุสะเทือนขวัญนี้ อีลลูชันแลนด์ภายใต้การบริหารของบริษัทมาจิกระริสอร์ตได้ปิดกิจการลง และโครงการอีลลูชันริสอร์ตซึ่งบริษัทดังกล่าวเป็นผู้วางแผนงานก็ถูกพับเก็บไป

---ไม่มีสถานที่ใดที่ต้องการคนมากเท่าสวนสนุกอีกแล้ว
และไม่มีสถานที่ใดย่อยยับแบบไม่ซ้ำใครเท่าสวนสนุกอีก
เช่นกัน ในโลกนี้ยังเหลือคนวาดแผนที่สวนสนุกในสิ่งหมายเลข
หนึ่งและสวนสนุกโคมิกาโตะได้สักกี่คนกัน

ที่มา : หนังสือ โลกมืดมนในสวนสนุกร้าง เขียนโดย
อะนิว โนโซมุ

บทนำ

“ไอนั่นพังแล้วครับ”

มางามิ เอตะโร่ ชี้อ้อมทอดไฟฟ้าไปเก่า ผู้จัดการร้านโยนไฟทอดลงในน้ำมันเดือดพลางถอนใจเบาๆ

“แกพูดเรื่องอะไรเนีย อย่าเบี่ยงประเด็นสิ ตอนนี้เรากำลังคุยกันเรื่องพฤติกรรมการทำงานของแก งานของร้านสะดวกซื้อคือการส่งต่อรอยยิ้มให้คนในพื้นที่ เข้าใจไหม แต่หน้าแกไม่รับแขกจนมีลูกค้านั่งร้องเรียน มันเป็นปัญหาจริงๆ นะ นี่แกตัวใหญ่ซะเปล่า หัดยิ้มหน่อย” ผู้จัดการร้านถลึงตาใส่อย่างหงุดหงิด พูดย้ำเร็ว

มางามิเริ่มทำงานที่ร้านสะดวกซื้อแห่งนี้เมื่อครึ่งปีก่อน ที่นี้มีสินค้าครบครันและขายดิบขายดี ภายในร้านมีโปสเตอร์คำขวัญที่ผู้จัดการร้านทำเองติดไว้ เช่น ‘ส่งต่อรอยยิ้ม’ และ ‘ทำงานด้วยความสุข’ แต่มางามิรู้สึกอึดอัดเพราะว่าสิ่งเหล่านั้นเป็นเรื่องไกลตัว

มางามิถูกลูกค้าตำหนิบ่อยๆ ว่าหน้าไม่รับแขก เขาทำงานที่ร้านสะดวกซื้อมาหลายปีแล้ว แต่ก็ยังรับลูกค้าไม่เป็นที่น่าพอใจ ผู้จัดการร้านพูดถูกแล้วว่าเขาตัวใหญ่ชะเปล่า มางามิสูงหนึ่งร้อยแปดสิบเจ็ดเซนติเมตร เกินค่าเฉลี่ยไปเยอะ แต่ไม่ค่อยได้ใช้ส่วนสูงให้เป็นประโยชน์ในการทำงาน

“ขอโทษครับ ผมไม่ค่อยเข้าใจเรื่องการส่งต่อรอยยิ้มให้คนในพื้นที่ ผมจะพยายามยิ้ม แต่ไม่กล้ารับปากว่าจะทำได้ถึงมาตรฐานที่ผู้จัดการร้านคาดหวังไว้หรือเปล่า แต่ผมอยากจะแสดงความจริงใจในแบบของตัวเองเวลาทำงานที่ร้านสะดวกซื้อ มากกว่าครับ”

“ถ้าฉันก็ช่วยกระตือรือร้นอีกสักนิด โดยเฉพาะเวลาที่ฉันพูด เกือบสนใจสิ่งที่ไม่เกี่ยวข้องกันเลยอย่างหม้อทอดไฟฟ้า เกออย่าเบี่ยงประเด็น”

“ของเก่าสร้างบรรยากาศเป็นเอกลักษณ์ครับ ของเก่าที่ใช้มานานหลายปีส่งเสียงเอี้ยดอ้าดเป็นเอกลักษณ์...ที่ผมบอกก็เพราะตอนนี้มันพังแล้ว ผู้จัดการร้านอาจจะโดนน้ำมันลวกก็ได้เนะครับ”

“อา...แกพูดเรื่องอะไรเนี่ย เพราะแบบนี้ฉันถึงไม่อยากจ้างพวกคลั่งไคล้สถานที่ร้าง...”

ด้ามจับหม้อทอดไฟฟ้าที่ผู้จัดการร้านถืออยู่หักในจังหวะเดียวกับสมาร์ตโฟนของมางามิส่งเสียงดังขึ้น ด้ามจับที่หักกระเด็นลงไปใต้น้ำมันร้อนๆ ผู้จัดการร้านร้องลั่นเพราะโดน

น้ำมันร้อนลวก ระหว่างนั้นนางาก็เปิดดูอีเมลที่ได้รับแล้วพูด
กับผู้จัดการร้าน

“ขอโทษครับที่ดูสมาร์ตโฟนระหว่างทำงาน ผู้จัดการร้าน
ผมขอลาออกครับ”

บทที่ 1

ดินแดนในฝันสลาย

1

ขณะพิมพ์ที่อยู่ในเว็บไซต์หางาน หน้าจอโทรศัพท์มือถือ
ก็แสดงสัญลักษณ์ว่าอยู่ในพื้นที่อัปสัญญาณ แม้จะตกใจ แต่
ก็สายไปแล้ว มางามถอนใจยาวเพราะข้อมูลที่พิมพ์ไปแล้ว
ใช้ไม่ได้ ช่างมันเถอะ ในโลกนี้มีร้านสะดวกซื้อมากมายเหมือน
หมู่ดาว คงจะมีสักแห่งที่รับมามาเข้าทำงาน

“ที่นี่ไม่มีสัญญาณหรรอก สถานีฐานย้ายไปตั้งหลายปีแล้ว”
คนขับแท็กซี่เดาออกจึงหันมาบอก

“อ้อ เหนอครับ”

“ถ้ารอการติดต่อเรื่องสำคัญ จะให้พากลับไปไหม จะได้
หยุดมิเตอร์ให้”

“ไม่เป็นไรครับ”

มางามิปฏิเสธหนักแน่น ความเงิบโรยตัวลงมา เวลาทำงาน การแสดงเจตจำนงชัดเจนเป็นสิ่งสำคัญที่สุด แต่ไม่รู้ทำไมเขาชอบเป็นแบบนี้ มางามิคิดเรื่องนั้นพลางมองไปนอกหน้าต่าง

ภาพตรงหน้าคือป่าดงดิบสมกับเป็นพื้นที่อับสัญญาณกับถนนลาดยางเป็นบางช่วง ข้างทางมีแบบจำลองรูปดาวเหมือนในนิทาน ป้ายรูปสัตว์ขึ้นสนิมหมดแล้ว ป้ายลูกศรที่กระต่ายถืออยู่ก็มีสนิมจับจนมองไม่เห็นตัวอักษร

มางามิมองเห็นรูปจำลองยักษ์ทำด้วยไม้อยู่ไกลลิบๆ วัชพืชขึ้นรกทึบโผล่มาจากรอยร้าวของรูปจำลองยักษ์ รวบรวมเป็นเครื่องพิสูจน์ว่าตัวเองเป็นผู้ปราบยักษ์ เพราะว่าต้นหญ้าเหล่านี้ล้มยักษ์ที่ไม่อาจอยู่เหนือกาลเวลา

สรรพสิ่งไม่อาจต้านทานกาลเวลา ความจริงแท้ไม่แปรเปลี่ยนช่วยเยียวยาจิตใจมางามิ ในสถานที่ที่ถูกคนทั้งโลกทอดทิ้ง ยังมีที่ให้เขากลับมา เขาถึงขนาดหลงคิดว่าที่นี้อาจจะเป็นบ้านเกิดของตนก็ได้

พอชอบพูดว่า เมื่อเวลาผ่านไป สรรพสิ่งจะกลายเป็นทรายหรือไม่ก็น้ำ อีกพันปี หรืออีกร้อยปี ยักษ์จะกลายเป็นทราย

“ฉันมาทำความสะอาดถนนนานๆ ที”

คนขับแท็กซี่พูดโพล่งขึ้น คงเห็นว่ามางามิมองไปนอกหน้าต่างอย่างจดจ่อ

“เป็นเรื่องที่ดีนะครับ ขอขอบคุณครับ”

“ฉันไม่ได้ทำอะไรมากหรอก เก็บของที่อยู่บนถนนแล้วโยนเข้าไปในป่าข้างทาง พวกดาวมันร่วงบ่อย ไม่มีใครด่าหรือก่นตั้งแต่โครงการถูกพับเก็บไป พวกคนใหญ่คนโตก็ทิ้งขว้าง”

‘โครงการ’ ที่คนขับแท็กซี่พูดถึงคือโครงการอิลลูชันริสอร์ท เป็นโปรเจกต์ขนาดใหญ่ของบริษัทมาจิกะริสอร์ท ซึ่งมีชื่อเสียงด้านการบริหารริสอร์ท โครงการนี้รับซื้อที่ดินทั่วภูเขาอามะสิ่งอำเภอ Y จังหวัด X ซึ่งก็คือทั่วทั้งเขตที่มางามิอยู่ตอนนี้ แล้วสร้างริสอร์ทแบบครบวงจรในนามอิลลูชันริสอร์ทบนที่ดินผืนใหญ่

กำหนดการก่อสร้างเริ่มต้นจากโรงแรม สนามเทนนิส สนามกีฬารองรับทุกฤดู และสถานที่ตั้งแคมป์ คอนเซปต์ของโครงการนี้คือ รวบรวมสิ่งบันเทิงเริงรมย์ทั้งหมดไว้ในที่เดียว เนื่องจากการเข้าถึงไม่ค่อยสะดวก ที่นั้มองเห็นดาวตกบ่อย จึงมีแบบจำลองรูปดาวอยู่ทั่วพื้นที่ เป็นเหตุให้มีดาวขึ้นสนิมอยู่ทั่วป่าจนรำคาญตา

‘อิลลูชันแลนด์’ คือจุดเริ่มต้นและไฮไลต์ของโครงการ

อิลลูชันแลนด์เป็นสวนสนุกสไตล์คลาสสิกน่าติดตามตรึงใจ สร้างขึ้นโดยตั้งเป้าหมายว่าจะเป็นสุดยอดสวนสนุกญี่ปุ่น ซึ่งมีทั้งเครื่องเล่นยอดนิยมและสิ่งอำนวยความสะดวกอื่นๆ เช่น สระว่ายน้ำกลางแจ้ง

ทว่าอิลลูชันแลนด์ไม่เคยได้ต้อนรับลูกค้า

“รู้ละเอียดดีนะครับ คุณขับแท็กซี่อยู่แถวนี้ตั้งแต่ยี่สิบปีที่แล้ว... ตอนที่เกิดเหตุสลดนั้นหรือครับ”

เท่าที่เรามองเห็น ร็วรอยบนใบหน้าคนขับแท็กซี่ดูเหมือนคนวัยหกสิบ ไม่แปลกที่เขาจะรู้จักที่นี้สมัยที่ชาวบ้านฮือฮากับโครงการสร้างริสอร์ต

“ถ้าฉันเป็นผู้อยู่ในเหตุการณ์ คงไม่กล้าเข้ามาที่นี่หรอก” คนขับแท็กซี่ตอบยิ้มๆ มีเลค่นัย “ฉันเป็นแค่คนนอก พอดีว่าคนที่เคยทำงานคล้ายๆ กันที่นี้ลาออกเพราะมีปัญหา ฉันเลยได้เข้ามาทำแทน ถ้าฉันทำเพราะว่ามีความผูกพัน คงจะถูกลากเข้ามาเกี่ยวข้อง ดังนั้น อยู่แบบฉันนะดีแล้ว”

คนขับแท็กซี่ว่าแล้วยิงคำถาม “เธอจะไปอีลลูชันแลนด์จริงๆ หรือ”

มามีพยับกหน้าหงิกๆ

“สวนสนุกนั้นยังอยู่ก็จริง แต่ตั้งแต่บริษัทใหญ่แห่งหนึ่งซื้อไปก็เป็นสถานที่ห้ามเข้า ใกล้เคียง ร็วเหล็กของสวนสนุกมีการปล่อยลำแสงอินฟราเรดเพื่อรักษาความปลอดภัย ถ้ามันตรวจจับได้จะแจ้ง รปภ. ทันที รปภ. จะแห่มาเพื่อล้อมจับผู้บุกรุก ตอนที่ออกมา ถ้าเธอไม่ได้เตรียมใจว่าจะแอบเข้าไปใช้ชีวิตอยู่ในสวนสนุก แค่อ่ายรูปอยู่ไกลๆ แล้วก็กลับเถอะ”

เขาแอบบอกวิธีปฏิบัติตนให้หรือนี่ สมกับที่ขับแท็กซี่อยู่แถวนี้มานาน ผู้โดยสารของเขาคงจะเป็นผู้คลั่งไคล้สถานที่ร้างเหมือนมามี

“เพราะว่าสถานที่ร้างที่มีเจ้าของเหมือนบ้านส่วนตัว
หลังใหญ่”

คนขับแท็กซี่พูดถูก ปัจจุบันอิลลูชันแลนด์เป็นทรัพย์สิน
ส่วนบุคคล

เจ้าของชื่อ โทชิมะ อิโอริ เขาเป็นเจ้าของมูลนิธิโทชิมะ
ที่ทำธุรกิจหลายอย่าง ตั้งแต่โซเซียลมีเดียไปจนถึงพัฒนารถยนต์
เขามีสินทรัพย์มากมายนับไม่ถ้วน ดูจากที่ซื้อสวนสนุกแห่งนี้ได้
เขาน่าจะมีเงินทองเหลือเฟือ

โทชิมะ อิโอริ เป็นผู้ที่รู้จักกันดีว่าเขาคลั่งไคล้สถานที่ร้าง
เข้าขั้นป่วย

สมัยนี้การขึ้นชอบสถานที่ร้างไม่ใช่เรื่องแปลก มีบันทึก
การสำรวจและหนังสือภาพถ่ายสำหรับคนพวกนั้นขายอยู่ใน
ท้องตลาด แต่ถ้าให้เลือกผู้ที่เป็นเบอร์หนึ่งในวงการนี้ก็คงหนี
ไม่พ้น โทชิมะ อิโอริ

สถานที่ร้างที่เข้าได้มีจำกัด ต่อให้เป็นที่เปลี่ยวลึกแค่ไหน
ก็มีเจ้าของทั้งนั้น ถ้าจะเข้าไปต้องขออนุญาต พวกที่ไม่ทำ
ตามกฎหมายก็จะแอบเข้าไป ทำให้เกิดปัญหาบุกรุกเคสสถานที่ร้าง
แบบนี้ไม่จบไม่สิ้น มางามิแอบนึกเสียดายในฐานะผู้คลั่งไคล้
สถานที่ร้างเหมือนกัน

ทว่าโทชิมะแก้ไขปัญหานั้นด้วยการรับซื้อสถานที่ร้าง
และสถานที่ที่คาดว่าจะร้างมาครอบครอง ถ้าซื้อแล้วจะเข้า
มาดูเมื่อไรก็ได้ โทชิมะรู้วิธีสร้างความบันเทิงให้สถานที่ร้างได้

อย่างมีประสิทธิภาพที่สุด ตอนนี้เขาถือครองสถานที่ร้างหลายร้อยแห่ง

โทชิมะ อีโอริ ซึ่อิลลูชันแลนด์หลังเป็นสวนสนุกร้างได้ไม่นาน บริหารจัดการอย่างเต็มที่แล้วปล่อยทิ้งไว้ในสภาพเดิม ราวกับยืนมองดอกไม้ที่อยู่ตากแดดตากลมเน่าสลายไป เวลาที่ใช้ในการหาสไตล์ที่เหมาะสมกับสถานที่ร้างแต่ละแห่งไม่เหมือนกันเลย อิลลูชันแลนด์ที่ผ่านช่วงเวลามายี่สิบปีคงจะมีความกลมกล่อมได้ที่แล้ว

ตอนที่รู้เรื่องราวของ โทชิมะ อีโอริ ครั้งแรก มางามิ อตอิจงาตาร้อนไม่ได้ ตามมาด้วยเห็นดีเห็นงาม ถ้าางามิ มีทรัพย์สินสมบัติก็คงจะทำแบบเดียวกัน จะปล่อยให้อิลลูชันแลนด์เก่าลงในสภาพที่ยิ่งดูดีที่สุด จะปล่อยให้วันเวลาผ่านไปอย่างช้าๆ

“เออเน่ ฉันมีไอเดียดีๆ เดี่ยวจะพาไปจุดที่ถ่ายรูปสวยๆ มีมุมที่ถ่ายลงมาจากภูเขาแล้วเก็บภาพเครื่องเล่นได้ทั้งหมด”

“ไม่เป็นไรครับ ส่งผมที่หน้าประตูตามเดิมนั้นแหละครับ ผม...”

างามิพูดยังไม่ทันจบ รถก็เบรกกะทันหัน างามิร้องเสียงหลงด้วยความตกใจ ยกมือป้องกันศีรษะ เป็นท่าที่เขา มักทำเวลาถูกรุมกระหึบสมัยเด็ก

“เฮ้ย! เกือบเบรคไม่ทัน”

คนขับแท็กซี่ตะโกน ดูเหมือนว่าจะมีผู้ขายกระโดดขวาง

หน้ารถ

“เฮ้ย เย็นชากับลูกค้าในอนาคตจังเลยนะ”

ชายคนนั้นเกือบถูกรถชน แต่กลับพูดด้วยน้ำเสียงไม่
ทุกข์ร้อน มางามิเผลोज้องอีกฝ่ายเขม็ง

อีกฝ่ายน่าจะอายุประมาณยี่สิบกลางๆ เหมือนมางามิ
สวมเสื้อเชิ้ตลาลองกับกางเกงชีโนสีดำ ดูไม่เหมือนคนด้นด้นขึ้น
เขามา แต่ว่าเขาสะพายเป้ เลยพอจะเชื่อได้ว่ามาทำกิจกรรม
กลางแจ้ง เขาสูงประมาณร้อยหกสิบห้าเซนติเมตร มีจุดเด่น
ที่ผมสื่อน้ำตาลเข้ม ปลายผมกระดก และนัยน์ตาเศร้า ดูไกลๆ
คล้ายผู้หญิง ไม่แน่ใจว่าเป็นเพราะตัวเล็กหรือเครื่องหน้าสวย
กันแน่

“หัดคิดซะบ้างสิ ถ้าเกิดอุบัติเหตุขึ้นมาจะเป็นยังไง”

“โมโหอะไรครับ ต่อให้ผมถูกรถชน คุณก็ชนะคดีอยู่แล้ว
นี่... อ๊ะ ถ้าผมตาย คุณคงไม่ชนะคดีมั้ง...”

ชายแปลกหน้าพูดพร้อมกับเดินอ้อมไปทางเบาะหลัง
พอเห็นว่าอีกฝ่ายเปิดประตูโดยไม่ลังเล มางามิปล้นร้องลั่น

“ตะ...เดี่ยว จะ...จะทำอะไรนะ”

“เฮ้ย ไม่รู้จักการขอติดรถไปด้วยหรอ เพิ่งหัดนั่งแท็กซี่
ละสิ ขึ้นอยู่ที่นี้ต่อไปผมคงหลงทางเดินเร่ร่อนอยู่บนเขา ในเมื่อ
เราจะไปที่เดียวกันอยู่แล้ว ขอผมติดรถไปด้วยคนนะ”

“ไม่ เดี่ยว...ที่เดียวกันเนี่ย...”

“โซเฟอร์ รถคันนี้ไปอีลลูชันแลนด์ใช่ไหม”

ชายแปลกหน้าไม่ฟังมางามิพูด หันไปคุยกับคนขับแท็กซี่
แม้จะไม่ได้อยู่ แต่คนขับแท็กซี่ก็ทนลูกตื้อไม่ไหว พยักหน้า
ชี้่อๆ

“ดีเลย ฉันช่วยไปส่งพวกผมสองคนที่หน้าประตูหน่อย”
ในที่สุดชายแปลกหน้าก็ติดรถมาด้วยโดยไม่รู้ต้นสาย
ปลายเหตุ มางามิจึงมองชายแปลกหน้าแบบงงๆ อีกฝ่ายเอ่ย
พร้อมกับตบไหล่เขาเบาๆ

“ไม่ต้องห่วง ผมจะช่วยจ่ายค่าโดยสารครึ่งหนึ่ง... ฉัน
ผมจ่ายให้หมดเลยดีกว่า”

“ผมไม่ได้เป็นห่วงเรื่องนั้น เอ่อ...คุณเป็นใครครับ อยู่
ใกล้คนแปลกหน้าแบบนี้ผมรู้สึกว่าจะไม่ปลอดภัย”

“เวอร์ซะมัด ถ้าฉันไซเฟอร์จะว่ายไง”

“ผมนั่งอยู่หลังไซเฟอร์ ถ้าคุณจะทำร้ายผม โดยตำแหน่ง
แล้วผมเป็นฝ่ายได้เปรียบ”

ท่าทีของมางามิซึ่งขึง ชายแปลกหน้าอ้าปากหวอ แล้ว
เขาก็ฉีกยิ้มกว้าง

“นั่นสินะ เาน่า สบายใจเถอะ ผมไม่ทำร้ายคุณหรอก
“ผมชื่อ ไอซาโตะ โทโมชิ เป็นนักเขียนนิยาย”

“นะ...นักเขียนนิยายเหรอ...”

“ผมใช้นามปากกาว่า ‘ไทกิโด ฟุรุมิ’ รู้จักไหม”

“อ๊ะ ผมเคยอ่านครับ... ซีรีส์สืบสวนสถานที่ร้างไซไฟใหม่”
มางามิเปลือยตอบทั้งที่ตั้งใจจะรักษาระยะห่าง

ชีร์ลีสืบสวนสถานที่ร้างเป็นนิยายสืบสวนไร้หัวใจ ไชคิต
ที่เกิดขึ้นในสถานที่ร้างสมชื่อ นักสืบในแต่ละเล่มจะไปเยือน
สถานที่ร้างต่างๆ มางามิตติดตามอ่านเป็นประจำ เพราะชอบ
เล่นหัวที่ว่าเนื้อหาเก๋กลีบเปอร์เซ็นต์เป็นการบรรยายถึงสถานที่
ร้าง ที่เหลืออีกกลีบเปอร์เซ็นต์เป็นการไชคิตของนักสืบ

โทกิโตน่าจะเป็นนักเขียนที่ปกปิดตัวตน ไม่เปิดเผย
รูปถ่ายปัจจุบันแน่ๆ หม่อมว้ยนักศึกษาดูไม่เข้ากับงานเขียนสไตล์
เฉียบคมแบบนั้น ด้วยเหตุนี้ไอซาโตะจึงไม่เปิดเผยรูปถ่าย
ปัจจุบัน

“ดีใจจัง ความสุขที่สุดของนักเขียนคือการที่ผู้ที่ชื่นชอบ
สถานที่ร้างได้อ่านนิยายและตามรอยมาถึงที่นี่ คุณน่าจะเป็น
เพื่อนกับผมได้นะ”

ไอซาโตะพูดจบแล้วก็ขยับเข้ามาใกล้ น่าจะขอจับมือ
ดูจากที่ไอซาโตะเผยเส้นเลือดปูดนูนที่มือโต้งๆ เช่นนี้ คงไม่ได้
คิดร้าย แต่มางามิไม่ชอบการผูกมิตรง่าย ๆ แบบนี้

ทว่าระหว่างที่มางามิลังเล ไอซาโตะก็จับมือเขา ชายหนุ่ม
อึดอัดใจกับไออุ่นของคนอื่นที่ไม่ได้สัมผัสมานาน แต่เขาก็
เอ่ยว่า

“ฝากตัวด้วยครับ”

“แล้วไงต่อ คุณล่ะ”

“ผมชื่อ มางามิ เอตะโร่ อายุยี่สิบเจ็ด ทำงานพาร์ตไทม์
อยู่ร้านสะดวกซื้อ แต่เพิ่งลาออกเมื่อวาน”

“มือหยาบกร้านไม่สมกับเคยทำงานพาร์ตไทม์ร้าน
สะดวกซื้อเลยนะ คุณยกเวทเหรือ”

“ทำงานร้านสะดวกซื้อก็เหมือนได้ยกเวทครับ”

“อ้อ งั้นเหรือ งานร้านสะดวกซื้อเป็นงานครบวงจรสินะ”

ไอซาโตะพยักหน้าหงึกๆ อย่างเข้าอกเข้าใจ มางามดึงมือ
กลับ อีกฝ่ายยิ้มให้พาลงส่งสายตากวนๆ

“ยังไม่หมดแค่นั้นใช่ไหม คุณก็เป็นคนที่ได้รับเชิญนี้
และมีเหตุผลที่ได้รับเชิญด้วย”

ไอซาโตะพูดพาลงส่งสายตาทะเย่เย่ มางามหงุดหงิด
ที่ถูกจ้องมองแบบไม่เกรงใจ แต่ก็ไม่อยากทำลายบรรยากาศ
ตอนนี้ เขากำลังจะอำปากถาม ‘เหตุผล’ ที่ไอซาโตะคาดเดา
แบบนั้น คนขับแท็กซี่ปล้นชวนคุยด้วยท่าทางพินอบพิเทา

“ขอโทษที่ขัดจังหวะ จะให้ฉันไปส่งที่หน้าประตูจริงๆ
เหรือ ไปที่นั่นก็เข้าไปข้างในไม่ได้นะ”

“อ้อ ไม่มีปัญหา พวกผมเข้าไปได้”

“เข้าได้เหรือ พูดบ้าๆ”

“พวกผมได้รับเชิญ คนเชิญคือ โทชิมะ อีโอรุ เจ้าของ
อีลลูชันแลนด์”

“ผมก็ได้รับเชิญครับ”

นางามที่ฟังโอกาสพูดเข้าเรื่องมาตลอดฉวยโอกาสพูด
แบบนั้น

“จะมีงานปาร์ตี้เหรือ”

“ไม่เชิงงานปาร์ตี้ครับ... อิลลูชันแลนด์ สวนสนุกร้างที่โทชิมะ อิโอริ ซ้อมมา จะเปิดให้คนที่ได้รับเชิญเข้าชม หลังจากปล่อยทิ้งร้างมายี่สิบปี แต่ว่าครั้งนี้มีแค่ไม่กี่คนที่ได้รับเชิญครับ”

มางามิตอบ ไอซาโตะก็ช่วยเสริม

“ใช่ๆ พวกผมเป็นผู้โชคดีสองคนที่ได้รับเชิญในรอบปฐมทัศน์ โทชิมะ อิโอริ ต้องเป็นแฟนนิยายสืบสวนสถานที่ร้างแห่งนี้”

ไอซาโตะภาคภูมิใจเหลือเกิน เปี่ยมด้วยความมุ่งมั่นในฐานะผู้ที่ได้รับเชิญ

“เพราะแบบนี้ผมถึงได้อยากรู้จักมางามิคุง ถ้าเป็นแค่ผู้คลั่งไคล้สถานที่ร้างคงไม่ได้มาที่นี่หรอก มางามิคุงต้องทำอะไรบางอย่างที่ทำให้มหาเศรษฐีผู้ชื่นชอบสถานที่ร้างหลงใหลได้ปลื้มตั้งแต่แรกพบ สิ่งนั้นคืออะไรเธอ”

มางามิไม่อาจโต้แย้งคำพูดของไอซาโตะ เขาไม่แน่ใจว่านักเขียนนิยายยี่ดมั่นถือนั่นและหยิ่งผยองทุกคนหรือเปล่าเอาน่า...มางามิเอื่อยเหมือนทำใจไว้แล้ว

“มันไม่ใช่เรื่องใหญ่หรอก ผมเขียนบล็อกมานานแล้ว... บล็อกชื่อ ‘ไดอะรียามว่างของสถานที่ร้าง’ ”

มางามิเขียนบล็อกมาสสามปีแล้ว เนื้อหาบล็อกไม่ได้มีอะไรมาก แค่ลงรูปถ่ายสถานที่ร้างที่เขาไปพร้อมคำบรรยาย แต่ทว่าได้รับความนิยม เนื่องจากเขาอัปเดตเนื้อหาบ่อย อีกทั้งลงรูปถ่ายสถานที่ร้างที่เขาไปได้คนเดียวและถ่ายได้คนเดียว

บล็อกของมางามิเป็นที่รู้จักในหมู่ผู้คลั่งไคล้สถานที่ร้าง ปัจจุบัน
มียอดการเข้าชมเดือนละหนึ่งหมื่นครั้ง

ทว่ามางามิยังเชื่อกันว่าจะให้คนอื่นดูบล็อกและไม่ค่อย
ภาคภูมิใจนัก แถมยังเกรงใจที่จะคุยโวต่อหน้านักเขียนนิยาย
มืออาชีพ

อีกอย่าง...บล็อกของมางามิไม่น่าจะใช้เหตุผลที่เขาได้
รับเชิญ

แต่ไอซาโตะชะงักมาใกล้มองอีกฝ่ายตาแป๋ว

“เอ๊ะ สุดยอดเลย คุณเขียนบล็อกนั้นหรือ เอ...ถ้าฉัน
ก็สมควรได้รับเชิญแล้ว ผมก็อ่านบล็อกนั้น ล้านวนหมื่นครั้
ไม่น่าสนใจ แต่ฝีมือถ่ายรูปเป็นที่หนึ่งเลย”

“...โดนนักเขียนนิยายวิจารณ์เชิงลบ แต่ผมทนได้ครับ”

“ไม่ต้องคิดมาก ผมชมรูปถ่ายนะ มีหลายรูปที่ผมสงสัย
ว่าคุณถ่ายมาได้ยังไง คุณถ่ายยังไงหรือ”

“ใช้สมาร์ทโฟน ผมไม่มีกล้องเอสแอลอาร์¹”

“ก็บอกแล้วไงว่าผมไม่ได้หมายความว่าแบบนั้น แล้วก็...
คุณใช้ชื่อจริงในบล็อกหรือ ผมเพิ่งนึกขึ้นได้ว่าในบล็อกก็ใช้
ชื่อ ‘เอตะโร่’”

“ผมไม่เคยมีเรื่องเสื่อมเสียถึงขนาดต้องใช้ชื่อบลอมครับ”

¹ SLR ย่อมาจากคำว่า Single-lens reflex camera คือกล้องสะท้อน
ภาพเลนส์เดี่ยว ภาพที่เห็นจะถูกบันทึกลงแผ่นฟิล์มโดยตรง

“เอ๊ะ ผมแปลกอยู่คนเดียวเหรอ ชักกังวลแล้วสิ”

มางามิเห็นไอซาโตะพูดแล้วทำปากจู้จี้รู้สึกว่ามันตัวเองไม่ค่อยถูกชะตากับผู้ชายตรงหน้า เขากังวลเล็กน้อยเรื่องที่ต้องจากนี้จะต้องอยู่กับไอซาโตะ

“นี่ๆ มางามิคุงเป็นคนที่ไหนเหรอ”

“...ผมเป็นคนบ้านนอก คล้ายๆ ที่นี่”

“ที่นั่นมีอะไรขึ้นชื่อล่ะ น่าจะมีอะไรสักอย่างใช่ไหม”

“มีหรือเปล่านะ...สมัยเด็กผมชอบกิน เคยเด็ดลูกปีแป² มากิน ถ้าเป็นลูกที่อยู่ล่างๆ หน่อย ผมเอื้อมเด็ดถึง”

“ไม่ ปีแปจะเรียกว่าของขึ้นชื่อได้ยังไงเล่า มันปลูกอยู่ในสวนใช่ไหม”

“...”

“อย่าเสียเวลา เหมือนผมกำลังคุณเลย อะ คุณรู้หรือเปล่าว่าผมเป็นคนที่ไหน”

“...มีบางที่ไหมครับ”

“ว้าว ทำไมรู้ล่ะ คุณเป็นยอดนักสืบเหรอเนี่ย”

ไอซาโตะหัวเราะเอิ๊กอ้ากพลางพูดเพื่อเจ้าหาความจริงไม่ได้ มางามิเปลี่ยนเรื่องคุย เบี่ยงประเด็นที่ทำให้หงุดหงิด

“ผมมีเรื่องจะถามอาจารย์โทกิโต... ทำไมคนร้ายต้อง

² ผลไม้รูปไข่สีเหลืองอ่อนหรือสีส้ม มีขนปกคลุม ผลมีรสหวานอมเปรี้ยว ใ้ใช้เป็นยาแก้ไข้ ละลายเสมหะ

ก่อเหตุในสถานที่ร้างครับ ที่ที่มีคนตายไม่ต้องเป็นสถานที่ร้างก็ได้”

“อ้อ เพราะชอบมั้ง ผมเป็นผู้คลั่งไคล้สถานที่ร้างนะ”

แรงจูงใจซื่อๆ ดูจากการบรรยายแบบไม่เป็นกลางก็พอจะเข้าใจได้ แต่ว่าตอนนี้หัวข้อสนทนาวนอยู่ในอ่าง ไอชาโตะยืมแล้วพูดต่อ คงสังเกตเห็นว่ามางามิทำหน้าที่

“อีกอย่าง...คนที่อยู่ในสถานที่ร้างมีจำกัดใช่ไหม ปกติแล้วสวนสนุกที่ไม่มีคนไม่มีอยู่จริง แต่ถ้าเป็นสวนสนุกร้าง...มีอยู่จริง ประเด็นนี้เหมาะแก่การก่อเหตุพอดีเลย”

“จริงด้วยสิ...การก่อเหตุในสถานที่พักผ่อนหย่อนใจอาจจะดูพิเศษนะครับ พวกเกาะร้างก็โผล่มาบ่อย ฉากในเล่มสิบแปดของซีรีส์สืบสวนสถานที่ร้างเป็นเกาะร้างใช่ไหมครับ ตอนจบจมไปทั้งเกาะ น่าตื่นเต้นมากเลย”

“ใช่ๆ เพราะว่าเป็นสถานที่ร้าง จะถล่มราบเป็นหน้ากลองก็ได้ จะใช้ทริกตามหลักฟิสิกส์หลุดโลกแค่ไหนก็ได้”

“ในซีรีส์สืบสวนสถานที่ร้างมีทริกตามหลักฟิสิกส์หลุดโลกเหวอครับ คนส่วนใหญ่ตายหมด เหลือแค่คนร้ายกับนักสืบ ผมเลยรู้สึกว่าการหาส่วนใหญ่ใช้วิธีตัดผู้ต้องสงสัยออกเพื่อจะได้รู้ว่าคนร้ายเป็นใคร”

“ผมหมายความว่ามันมีความเป็นไปได้ ในเมื่อเลือกสถานที่ร้างเป็นฉาก จึงเกิดนิยายสืบสวนสถานที่ร้างขึ้นมา สถานที่ร้างปิดตายเหมาะกับการฆาตกรรม ลักวันหนึ่งผมอาจ

จะใช้ทริกตามหลักฟิลิกส์หลุดโลกก็ได้”

ไอซาโตะยิ้มอย่างมีเลศนัย ไม่รู้ว่าทำไมมางามิเห็นแล้วถึงขนลุกเกรียว

แท็กซีจอดก่อนที่มามางิจะทันได้พูดอะไร

“ถึงแล้ว ที่นี่คืออิลลูชันเกต ประตูหน้าของอิลลูชันแลนด์”

สิ่งที่อยู่ตรงหน้าคือประตูบานใหญ่สีดำสลักรูปของสไตร์กอกทิก แม้จะเก่าแต่ก็ดูมีมนตร์ขลัง ประตูเปิดไว้แล้ว ประตูบานนี้พร้อมต้อนรับทุกคนเหมือนตอนเปิดให้บริการ จุดที่โลหะชุบทองหลุดลอกมองเห็นสนิมจับเล็กน้อย ชาวไร่รู้สึกถึงการกัดกร่อนตลอดเวลาเยี่สิบปี แต่สีดำบนประตูยังคงมันเงา แม้ว่าจะตากฝนมานานหลายปี

“นี่คือ...เกตที่ว่าเธอครับ” มามางิพิมพ์

คนขับแท็กซีพยักหน้าหงิกๆ “ฉันเพิ่งเคยเห็นประตูเปิดครั้งแรกเลย”

ฟังดูเหมือนภาคภูมิใจเล็กๆ คงเป็นเพราะเขาหากินกับสถานที่ร้างแห่งนี้

“ขอบคุณครับที่มาส่ง”

“ขอบคุณครับ เอ้า ไปกันเถอะ มามางิคุง...ไม่ต้องทอนครับ”

ไอซาโตะทำหน้านิ่ง ยืนชนบัตรหมื่นเยนให้คนขับแท็กซี เขาตั้งใจจะจ่ายค่าโดยสารให้ทั้งหมดจริงๆ มามางิจะปฏิเสธแล้วหารครั้งก็ได้ แต่เขากลับนิ่งเฉย...คิดเสียว่าเป็นค่ารถบวง

ในรถ ไอชาโตะเป็นนักเขียนซีรีส์ชื่อดัง คงจะหาเงินได้มากกว่า
ฟรีแลนซ์จนๆ อย่างเขา

“จริงสิ ใส่ไอน์นี่เรียบร้อยหรือยัง”

พอลงจากแท็กซี่ ไอชาโตะก็อวดสายรัดข้อมือสีดำที่สวม
อยู่ มางามีนึกขึ้นได้ว่าตัวเองสวมสายรัดข้อมือแล้ว

สายรัดข้อมือนี่เป็นเหมือน ‘บัตรผ่านประตู’ ที่มูลนิธิ
โทชิมะส่งมาให้ คนที่สวมสายรัดข้อมือนี้นั้นคนที่สามารถผ่าน
ระบบรักษาความปลอดภัยด้วยลำแสงอินฟราเรดซึ่งยิงล้อม
รอบอิลลูชันแลนด์เข้าไปได้ ในทางกลับกัน ถ้าทั้งสองไม่มี
สายรัดข้อมือ ระบบรักษาความปลอดภัยคงจะแจ้งพนักงาน
รักษาความปลอดภัยทันทีเหมือนที่คนขับแท็กซี่พูด

“ดูเข้ากับคุณดินะ จั๊นเราเข้าไปข้างในกันเลยไหม”

มางามิย่างเท้าไปยังทางเข้าตามที่ไอชาโตะเค้นเคยอ

สิ่งแรกที่เขารู้สึกคือกลิ่นสนิมอันเป็นเอกลักษณ์ของ
สถานที่ร้าง

มางามิได้กลิ่นทะเลที่ถวิลหาไซมาจากโลหะตากฝน
มานานหลายปีและค่อยๆ ผูกרון เนื่องจากสถานที่คราวนี้
คือสวนสนุกร้าง กลิ่นสนิมอันเป็นเอกลักษณ์นี้จึงยิ่งฉุน

สิ่งแรกที่สะดุดตาคือชิงช้าสวรรค์ขนาดใหญ่ กระเช้า
ชิงช้าเจ็ดสีเหมือนสายรุ้งติดตั้งอยู่บนเสาต้นใหญ่ท่าสิกรมท่า
โนอดิตชิงช้าสวรรค์คงจะมีสีสดใส แต่ตอนนั้นสีซีดจาง ให้
ความรู้สึกเหมือนมีหมอกบังตา เมื่อคิดแบบนี้แล้วก็เรียกได้ว่า

สวนสนุกร้างอยู่ในสภาพมีหมอกปกคลุมอยู่เสมอ

ทั้งเครื่องเล่นชมวิวน้ำตาเหมือนร่มชูชีพที่มองเห็นอยู่
ลิบๆ และเครื่องเล่นไวกิงส์ที่คุ้นเคยลึกลับซัดจางพอๆ กันราวกับ
ช่วยยืนยันภาพที่มางามิเห็น แม่แต่รางรถไฟเหาะตีลังกาซึ่งอยู่
ลึกเข้าไปในสวนสนุก และน่าจะเป็นเครื่องเล่นที่ได้รับความนิยม
ที่สุดก็เปลี่ยนจากสีดำเข้มเป็นสีดำหม่น

หากเดินลึกเข้าไป...จะเยี่ยมชมเครื่องเล่นได้มากกว่านี้

หว่ามางามิถอนใจเบาๆ เหลียวไปมองอิลลูชันเกต

ส่วนหนึ่งของเสาตอนนี้ถูกพันด้วยผ้าใบพลาสติกเก่า
ซ่อมซ่อมเหมือนเศษผ้าขี้ริ้ว แต่ยังทำหน้าที่ปกปิดสิ่งที่อยู่ข้างใต้
ได้

ข้างใต้ผ้าใบพลาสติกน่าจะยังหลงเหลือร่องรอยของ
เหตุร้ายที่ทำให้ดินแดนในฝันถึงจุดจบ

สิ่งที่ทำให้ผู้คนจดจำว่าที่นี่คืออิลลูชันแลนด์คงจะเป็น
ช่วงเวลานั้น

“คุณคงตั้งใจสินะ”

ไอซาโตะพูดพลางยิ้มกริ่ม มางามิไม่อยากให้อีกฝ่ายรู้ว่า
ตนกำลังจ้องมองอะไร จึงเอาตัวบัง แต่ก็ไม้อาจรอดพ้นสายตา
ของไอซาโตะได้

“อ้อ รอยเลือดเหยื่อเหวอ เอาผ้าใบพลาสติกปิดไว้ แสดง
ว่ายังเหลือร่องรอยใช่ไหม ใครตายที่นั่นนะ น่าจะเป็น...”

“คุณนากาโนะ มิตสึเกะ ครับ” มางามิโพล่งตอบ

“ตอนเกิดเหตุ เธออายุยี่สิบเจ็ดปี มีภูมิลำเนาอยู่ที่หมู่บ้าน
อามะสึบิบนภูเขาอามะสึ ประกอบอาชีพเป็นพยาบาล เธอทำงาน
อยู่ที่สถานีนามัยขนาดหกเตียง และรับหน้าที่ประสานงานกับ
บริษัทมาจิเงะริสอร์ทในโครงการอิลลูชันริสอร์ท เพื่อเชื่อมโยง
หมู่บ้านอามะสึเข้ากับบุคคลภายนอก และเธอ...”

จังหวะที่มาจากิฟูดถึงตรงนั้น ไอซาโตะก็พูดแทรกขึ้น
คล้ายดังจังหวะ

“มาจากิคุงสืบละเอียดขนาดนั้นเลยเหรอ ทำไมละ”

“เพราะว่าสถานที่ร้างไม่ได้เกิดมาเป็นสถานที่ร้างมั้งครับ”

มาจากิตอบเนือยๆ

“สถานที่ร้างเดิมทีคือสิ่งปลูกสร้างที่เกิดขึ้นเพื่อทำ
ประโยชน์ให้คนอื่นไปนานๆ แต่แล้วถูกทอดทิ้งด้วยเหตุผล
บางอย่าง สถานที่นี้เคยเป็นอะไรมาก่อน แล้วทำไมมันต้องเป็น
สถานที่ร้าง ผมคิดว่าการเข้าใจลึกซึ้งถึงขนาดนั้นจะช่วยให้รู้จัก
สถานที่ร้างได้...อะไรทำนองนี้”

เนื่องจากการเปิดเผยความเชื่อฝังหัวต่อหน้าคนอื่น
เป็นครั้งแรก มาจากิเลยเผลอตอบแบบไม่ค่อยมั่นใจ ตอนที่
รู้ว่าจะได้มาเยือนอิลลูชันแลนด์ มาจากิค้นหาข้อมูลเกี่ยวกับ
คดีในอดีตมาพอสมควร

“เอ...มาจากิคุงเนี่ยแปลกดีนะ”

“แปลกเหรอครับ... ผมคิดว่าไม่น่าใช่”

“ไม่ คิตๆ แล้ว มาจากิคุงก็แปลกอยู่ดี มาจากิคุงเป็น

พวกชอบคดีประหลาดเธอ”

ทั้งที่บทสนทนาชวนให้มางามคิดจะหยิบเพิ่มข้อมูล สืบสวนส่วนตัวในกระเป๋ามากกว่าให้ดู แต่แล้วก็ได้ข้อสรุปว่า อย่าดีกว่า

“...นักเขียนนิยายสืบสวนน่าจะสนใจเรื่องทำนองนั้น มากกว่านะครับ”

“ก็ใช่ แต่ถ้าเขียนเรื่องจริง ก็คงเป็นนักเขียนสารคดีไปแล้ว”

มางามได้ยินคำพูดตั้งใจประชดประชันแล้วสงสัยว่า ไอชาโตะน่าจะเป็นคนนิสัยเสีย ไอชาโตะสืบเรื่องคดีในอดีต มาไม่น้อยแค่นี้ไหน

ไอชาโตะคิดจะตามติดเขาไปถึงเมื่อไร ในเมื่อนั่งแท็กซี่ มาด้วยกันจนถึงอิลลูชันแลนด์โดยปลอดภัยแล้ว แยกย้าย กันตรงนี้ก็เลยก็ได้ นี่ อย่าบอกนะว่าอีกฝ่ายคิดจะเกาะติดเขา ไปตลอดที่อยู่ที่นี่ ถ้าจริงเขาต้องรีบแยกตัวออกมา

“ต่อไปนี้จะทำยังไงกันดี มางามก็คงอยากไปไหนเธอ”

แม้ไอชาโตะจะชวนคุยอย่างอารมณ์ดี แต่มางามก็กลับ เหมินเฉย ได้ยินเสียงใสๆ แ่วมาจากทางที่มางามแอบเดินไป

“ฉันกำลังรออยู่พอดีเลยคะ พวกคุณเป็นสองคนสุดท้าย”

ผู้หญิงคนหนึ่งเอ่ยทักทาย เธอแต่งชุดดำทั้งตัว ตั้งแต่มือ ชุดเดรส ไปจนถึงรองเท้าส้นเตี้ย แต่เส้นผมยาวกลับ มีสีน้ำตาลเข้มงดงาม สีมสวยขนาดนี้น่าจะเป็นสีผมธรรมชาติ

ไม่ได้ยอมผม

“คนที่ได้รับเชิญมากันครบแล้ว เดี่ยวฉันจะพาไปที่เมนคอตเทจ คนอื่นๆ อยู่กันที่นั่นล่ะ”

“เอ๊ะ อ๊ะ ครับ...ขอบคุณ”

มางามิโพล่งตอบ เมนคอตเทจ...มีของแบบนั้นด้วยหรอ ไม่สิ ในอีเมลระบุไว้ว่าไม่ต้องเป็นห่วงเรื่องที่พัก แต่ว่าที่นี่ดูเล็ดดีกว่าที่คิด มางามิเข้าใจเหตุผลที่ไอซาโตะแต่งชุดลาลองมาแล้ว

“ทำไมถึงไม่รู้ละ ไม่ได้อ่านคำอธิบายหรอ”

“คำอธิบาย...ผมอ่านมาบ้างแล้ว...”

เท่าที่จำได้คือ ระหว่างอยู่ที่นี่ห้ามออกจากอิลลูชันแลนด์ ในอิลลูชันแลนด์เป็นพื้นที่อับสัญญาณเนื่องจากสถานีฐานย้ายไปแล้ว

“ที่นี่เตรียมที่พักไว้ให้ผู้ที่ได้รับเชิญแล้ว เพราะว่าการพักแรมในสถานที่ร้างไม่ปลอดภัย สมเป็นมูลนิธิโทชิมะ ทำเรื่องแบบนี้ได้ดี”

“ที่ผมบอกว่านอนกลางแจ้งในสถานที่ร้างไม่ปลอดภัย เพราะคิดว่าคนที่นั่นไม่ได้จัดเตรียมอะไรให้ และไม่ได้คัดเลือกสถานที่ที่เหมาะสม ถ้าคนที่นั่นเอาใจใส่เรื่องเหล่านั้นแล้วยังบอกว่าไม่ปลอดภัย อยู่ในคอตเทจก็ไม่ต่างกันหรอกครับ”

มางามิแย้ง แต่ไอซาโตะแทบจะไม่ฟัง เนื่องจากตอนนี้มีทั้งที่พักที่ปลอดภัยและคนนำทางที่คอยดูแลความเป็นอยู่

สิ่งที่มางามต้องการในการเยี่ยมชมโอลิมปิกครั้งนี้ คงจะแตกต่างกันมาก เขาชอบความวิตกกังวลไว้มาก

“ตื่นเต้นจังเลย ผู้คลั่งไคล้สถานที่ร้างคนอื่น ๆ เป็นใครกันบ้างนะ ที่สำคัญ...อยากรู้ว่ามีอะไรให้กินบ้าง อาหารต้องอร่อยแน่ๆ”

ไอซาโตะหัวเราะอย่างไม่ทุกข์ร้อน แต่มางามไม่ได้สนใจเรื่องพวกนั้น

2

เมนคอตเทจมีโครงสร้างแข็งแรงกว่าที่คิด เป็นที่พัก

อาศัยแบบง่ายๆ รูปครึ่งวงกลม เหมือนบ้านชั้นเดียวเรียงต่อกัน เมื่อมันตั้งอยู่ในโอลิมปิกแลนด์ที่กลายเป็นสถานที่ร้างไปแล้ว จึงดูขัดตาและไม่รู้สึกว่าเป็นของเก่า น่าจะสร้างขึ้นเมื่อไม่กี่เดือนนี้เอง

คนสิบคนรวมทั้งผู้หญิงที่นำทางมามีกำหนดการจะเข้าพักที่นี่ ข้างในติดเครื่องปรับอากาศ ให้ความรู้สึกเหมือนมาร้านสะดวกซื้อที่คุ้นเคยอย่างบอกไม่ถูก

“ขอโทษนะครับ ทำไมคอตเทจนี้เป็นรูปครึ่งวงกลมล่ะ”

“ที่นี่เคยมีเวทีละ มันเป็นซากเวที เมื่อจะเชิญทุกคนมาที่นี่จึงเป็นจุดเดียวที่สร้างที่พักได้ แต่อย่างน้อยๆ ก็อยากจะ

เหลือเค้าเดิมเอาไว้ค่ะ”

ผู้หญิงที่นำทางมาตอบเหมือนเสียงหุ่นยนต์

“รีอเวที่ออกไปแล้วเหอครับ... น่าเสียดาย...” มางาม
ถามเสียงเศร้า

“เวที่ผุพังไปตามกาลเวลาจนไม่เหลือเค้าเดิมแล้วค่ะ
เพราะว่าทำด้วยไม้และตากฝน” ผู้หญิงที่นำทางมาตอบ

“อ้อ อย่างนี้เอง งั้นก็คงช่วยไม่ได้ คุณโทชิมะน่าจะ
อยากคงสภาพเดิมไว้ให้ได้มากที่สุดอยู่แล้ว”

นางามจินตนาการถึงมหาเศรษฐีผู้คลั่งไคล้สถานที่ร้าง
ซึ่งยังไม่เคยเจอกัน คิดว่าถ้าโทชิมะปรับปรุงที่นั่นแบบมั่วซั่วจะ
ทำอย่างไรดี แต่ว่าเขาคงสภาพเดิมไว้ได้อย่างไม่มีที่ติ ยกเว้น
เรื่องสร้างคอตเทจ สมกับที่ที่นี้ปิดตายมาหลายสิบปี ขอภาวนาให้
ที่นี้อยู่ต่อไปได้อีกสี่สิบปีห้าสิบปีด้วยเถิด

พอเข้าไปในคอตเทจจะเจอห้องโถงซึ่งเป็นจุดต้อนรับ
แขก ห้องโถงรูปร่างเหมือนห้องสตูดิโอ มีโซฟาหลายตัวให้
ทุกคนนั่งล้อมวงกัน ลึกเข้าไปมีเคาน์เตอร์บาร์

“ข้างในเป็นประตูที่เชื่อมต่อกับทางเดิน ที่นั่นคือห้องพัก
ของผู้ได้รับเชิญแต่ละคน เชิญนั่งค่ะ ทุกคนจะได้แนะนำตัวกัน”

ผู้หญิงที่นำทางมาพูดแกมบังคับ ทุกคนยอมทำตาม
ไม่พูดอะไร

ในห้องโถงมีทั้งชายและหญิงปะปนกัน ทุกคนลอบสังเกต
คนที่อยู่รอบข้าง ความเงิบตึบคลาน และแล้วคนคนหนึ่ง